

4

“ÇOHU DHE JI PAGËZUAR” (I)

Në hyrjen e mësimit “Ç’duhet të bëj?” përmenden njerëz që bënë këtë pyetje: “Çfarë duhet të bëjmë që të shpëtohem?” Përgjigjia për çdo rast përfshinte edhe pagëzimin. Pasi hebrenjtë pyetën: “Vëllezër ç’duhet të bëjmë?” (Veprat 2:37), Pjetri u përgjigj: “Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezui Krishtit për faljen e mëkateve, dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë” (Veprat 2:38). Pasi Sauli pyeti: “O Zot, ç’duhet të bëj?” (Veprat 22:10), ai u dërgua në qytet. Atje, një predikues iu afrua duke i thënë: “Dhe tani ç’pret? Çohu dhe ji i pagëzuar dhe i larë nga mëkatet e tua, duke thirrur emrin e Zotit” (Veprat 22:16). Pasi gardiani i burgut pyeti: “Zotërinj, ç’duhet të bëj unë që të shpëtohem?” (Veprat 16:30), iu tha që të besonte (Veprat 16:31). Atij dhe familjes së tij iu mësua fjala e Perëndisë. “Dhe ai dhe të gjithë të tijtë u pagëzuan menjëherë” (Veprat 16:33).

Deri këtu kemi provuar domosdoshmërinë e besimit, pendimit dhe rrëfimit. Në këtë mësim do të shikojmë se përgjigjja jonë fillestare ndaj Perëndisë duhet të përfshijë gjithashtu edhe pagëzimin në Krisht. Ka pak diskutime lidhur me besimin, pendimin dhe rrëfimin. Por gjatë viteve, ka pasur mosmarrëveshje lidhur me pagëzimin. Megjithatë, mosmarrëveshje të tilla nuk ekzistojnë në kohën e Dhjatës së Re. Të gjithë ata që vendosën të ndjekin Jezusin u pagëzuan pa diskutim.

ÇFARË ËSHTË PAGËZIMI?

Para se të trajtojmë pagëzimin, duhet të kuptojmë se ç’do të thotë kjo fjalë. Ja si është fjala “pagëzim” në greqisht¹:

βαπτισμος

Fjala (emri) në greqisht ka dy forma: *baptismos* (forma e mësipërme) dhe *baptisma*. Ndërsa folja është *baptizo* (pagëzoj).

Ç’do të thotë fjala “pagëzoj”? Në qoftë se e shikoni këtë fjalë në fjalor, do të gjeni një sërë kuptimesh, por kini parasysh se fjalorët japin përdorimin e sotëm të fjalës, jo kuptimet biblike. Mund ta gjeni kuptimin e *baptizo* në një fjalor greqisht. Në qoftë se do të shikonit *Fjalorin Analitik Greqisht të Bagsterit* do të shikonit se rrënja e fjalës *baptizo* është *bapto*. Më poshtë jepet informacioni kryesor për këtë familje fjalësh:

bapto, . . . kredh, zhyt. . . .
baptizo, . . . kredh, zhyt (në ujë), fundos. . . .
baptisma, . . . kredhje, zhytje (në ujë, etj.). . . .
baptismos, . . . veprimi i zhytjes apo kredhjes. . . .

“Pagëzoj” thjesht do të thotë “zhyt” dhe “pagëzim” do të thotë “zhytje”. Pjetri, fjalë për fjalë, u tha dëgjuesve: “Pendohuni dhe secili nga ju le të zhytet . . . për faljen e mëkateve.” Anania, fjalë për fjalë, i tha Saulit: “Çohu dhe ji i zhytur dhe i larë nga mëkatet e tua.” Fjala “pagëzim” nuk e specifikon *elementin* në të cilin duhet të bëhet zhytja. Jezusi u pagëzua (u zhyt) në vuajtje (shiko Marku 10:38, 39; Luka 12:50). Apostujt u pagëzuan (u zhytën) në fuqinë e Frymës së Shenjtë (Mateu 3:11; Veprat 1:5; 2:1–4). Pagëzimi që ne do të studiojmë është një zhytje në ujë (si tregohet te Veprat 8:36–38; 10:47, 48).

Mbani parasysh përkufizimin bazë të fjalës pagëzim, zhytjen. Kjo do të parandalojë konfuzionin gjatë studimit që do bëjmë.

Në këtë mësim dhe në mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (2)”, do të bëjmë tri pyetje: “Pse duhet

të pagëzohet dikush?”, “Si duhet të pagëzohet ai?” dhe “Kush duhet të pagëzohet?” Le të fillojmë me pyetjen “Pse?”

UDHËZIMET E DHËNA NGA JEZUSI (MARKU 16)

Kur Jezusi u dha dishepujve Porosinë e Madhe, ai tha:

Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen (Mateu 28:19, 20).

Renditja e dhënë nga Jezusi

Marku e tregon kështu Porosinë e Madhe: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese; ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar” (Marku 16:15, 16). Jezusi nuk mund ta kishte bërë më të thjeshtë se kaq. Në qoftë se duam të shpëtohem, duhet të besojmë dhe të pagëzohemi.

Dikur po studioja me një njeri që kishte paragjykitime lidhur me pagëzimin. Pamë së bashku vargje nga Bibla që flasin për pagëzimin, por ai refuzoi të pranonte mësimin e thjeshtë të tyre. Më në fund, e pyeta: “Në qoftë se Zoti do të kishte dashur të na mësonte se pagëzimi është themelor për shpëtimin, si do të mund ta shprehte ai këtë më qartë?” Ai u mendua për një moment dhe pastaj tha: “Në qoftë se pagëzimi do të ishte absolutisht i domosdoshëm, mendoj se Zoti mund të kishte thënë: «Ai që beson dhe është pagëzuar do të jetë i shpëtuar.» Ai u çudit kur mësoi se kishte cituar Markun 16:16 pothuajse fjalë për fjalë.

Marku 16:16 është i qartë, por disa herë dëgjoj këtë kundërshtim: “Pjesa e fundit e vargut nuk thotë se ai që nuk ka besuar *dhe nuk është pagëzuar* do të jetë i dënuar. Thuhet vetëm se vetëm ai që nuk ka besuar do të denohet.” Ja përgjigjja ime për këtë argument: përmendja e pagëzimit në pjesën e fundit të vargut do të kishte qenë e tepërt.

Mendoni për ato që do themi tani. Në pjesën e parë të vargut 16 besimi i paraprin pagëzimit. Besimi është themeli i çdo gjëje që bëjmë në përgjigje ndaj Zotit. Pa besim te Jezusi, dikush

nuk do të pendohej apo të rrëfente. Po njësoj, pa besim te Jezusi dikush nuk mund të jetë i pagëzuar sipas shkrimeve. Eliminimi i besimit, siç bën pjesa e fundit e vargut 16, automatikisht eliminon çdo përgjigje të besimit, duke përfshirë edhe pagëzimin. Nuk është e nevojshme të shtohet “dhe nuk është pagëzuar”.

Për ta ilustruar këtë ide, le të përfytyrojmë sikur unë të punësoj ty për të ndërtuar një barakë. Unë të them: “Në qoftë se e ndërton barakën dhe e lyen me bojë të kuqe, do të të paguaj 50 mijë lekë.” Ti menjëherë do ta kuptoje se për të marrë 50 mijë lekët do të të duhej të bëje dy gjëra: (1) të ndërtoje barakën dhe (2) ta lyeje me të kuqe. Po sikur pastaj të shtoja: “Por, po të mos e ndërtosh barakën, nuk do t’i jap 50 mijë lekët”? A do të kuptoje nga kjo fjali e dytë se nuk do të ishte e nevojshme ta lyeje barakën me të kuqe? Jo, do të kuptoje se mosndërtimi i barakës do ta eliminonte automatikisht lyerjen e saj. Fundja, është e pamundur të lyesh një barakë që nuk ekziston. Po njësoj, është e pamundur që dikush të jetë i pagëzuar sipas shkrimeve në qoftë se në fillim nuk ka besim te Jezusi.

Përsëri, shikoni thjeshtësinë e Markut 16:15, 16. Plani i Perëndisë është dhënë hap pas hapi:

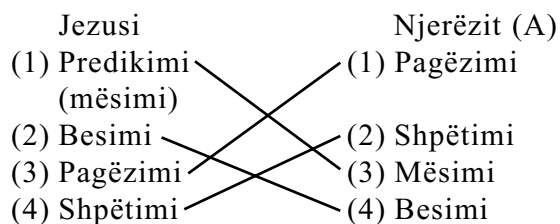
- (1) Predikimi (mësimi)
- (2) Besimi
- (3) Pagëzimi
- (4) Shpëtimi

Renditjet e bëra nga njerëzit

Për fat të keq, njerëzimi rrallëherë ka qenë i kënaqur me thjeshtësinë e fjalës së Perëndisë (2 Korintasve 11:3). Në një nga mësimet e këtij studimi trajtuam nëse foshnjat lindin të njollosura me fajin e mëkatit të Adamit. Disa këmbëngulin se pagëzimi² është i domosdoshëm për t’i çliruar foshnjat nga ky mëkat. Sipas teorisë së tyre, në qoftë se një foshnje e papagëzuar vdes, ajo nuk mund të shkojë në qiell.³ Ata që mbështesin pagëzimin e foshnjave thonë se kur një fëmijë “i pagëzuar” arrin një moshë të caktuar, ai ka nevojë të mësohet dhe “të krezmohet”.⁴ Ata i bëjnë një rirregullim urdhërimit të Zotit dhe kjo mund të paraqitet me anë të skemës së mëposhtme:

- (1) Pagëzimi
- (2) Shpëtimi
- (3) Mësimi
- (4) Besimi

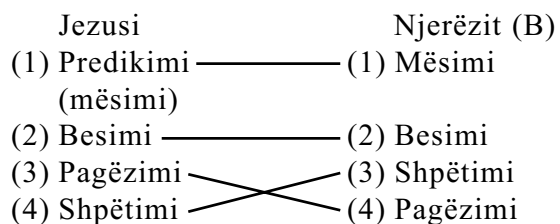
Dukshëm, kjo renditje nuk është renditja e dhënë nga Zoti:

Në disa vende të botës është e përhapur një tjetër doktrinë që e kemi trajtuar tashmë: doktrina e shpëtimit vetëm me anë të besimit. Ata që kanë këtë pikpamje mësojnë se dikush është i shpëtuar sapo të besojë te Jezusi.⁵ Ata mësojnë se është *mirë* të pagëzohesh, por jo me të vërtetë e *domosdoshme*. Kështu rregullimi i tyre është i tillë:

- (1) Mësimi
- (2) Besimi
- (3) Shpëtimi
- (4) Pagëzimi

Përsëri, kjo ndryshon rendin e dhënë nga Jezusi te Marku 16:15, 16:

UDHËZIMET E JEZUSIT U ZBATUAN (VEPRAT 2)

Në kontrast me ata që ndryshojnë renditjen e Jezusit sot, Veprat 2 jep një shembull të dikujt që ndoqi me përpikmëri renditjen e bërë nga Jezusi.

Fillimi i historisë

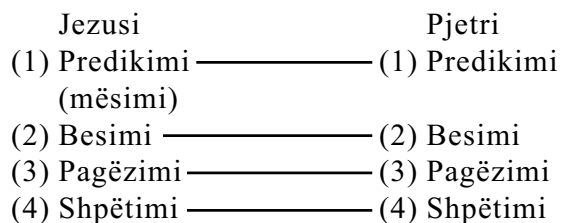
Te Veprat 2 Pjetri predikoi për herë të parë ungjillin e plotë. Predikimi i tij u përqëndrua te Jezusi. Pika kulmore e mësimi të tij gjendet te

Veprat 2:36: “Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht.” Kur Judenjtë e dëgjuan këtë, “u pikëlluan në zemër dhe pyetën Pjetrin dhe apostujt: «Vëllezër, ç’duhet të bëjmë?»” (Veprat 2:37).

Vini re se, në këtë pikë, Veprat 2 ndjek rendin e vendosur nga Jezusi: (1) *u predikua* dhe (2) kjo solli *besim*. (Fjala “besim” nuk përmendet në vargun 37, por në qoftë se dëgjuesit nuk do ta kishin besuar mesazhin e Pjetrit, ata nuk do të pikëlloheshin në zemër.)

Ata që dëgjuan Pjetrin donin të dinin se çfarë vinte më pas në planin e Perëndisë për shpëtimin e tyre. Në qoftë se Pjetri do të ndiqte modelin e Jezusit, çfarë do t’u thoshte atyre? Ai do t’u thoshte (3) *të pagëzoheshin* (4) *të shpëtoheshin*. Le të shikojmë nëse veproi kështu:

“Atëherë Pjetri u tha atyre: «Pendohuni dhe secili nga ju [3] le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit [4] për faljen e mëkateve, dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë»” (Veprat 2:38). (Të të falen mëkatet do të thotë të jesh i shpëtuar nga ato mëkate.) Shikojmë, pra, se Pjetri ndoqi udhëzimet e Jezusit:

Pjesa tjetër e historisë

Le të vazhdojmë me pjesën tjetër të historisë. Pasi Pjetri u tha besimtarëve të pendoheshin dhe të pagëzoheshin, ai i inkurajoi ata që t’i bindeshin Zotit. Ai tha: “Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë tuaj dhe për gjithë ata që janë larg, për ata që Zoti, Perëndia ynë, do t’i thërrasë” (Veprat 2:39). “Gjithë ata që janë larg” i referohet johebrenjve. Ky ishte plani i Perëndisë për të gjithë njerëzit. Lexojmë më poshtë: “Dhe me shumë fjalë të tjera . . . i nxiste, duke thënë: «Shpëtoni veten nga ky brez i çoroditur!»” (Veprat 2:40).

Vargu 41 thotë se “ata që e pranuan fjalën e tij u pagëzuan”. Pastaj na tregon: “Atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta.” Ata që u pagëzuan dhe që “u

shtuan” ishin shpëtuar nga mëkatet e tyre. Vargu 47 thotë se “Zoti i shtonte kishës çdo ditë ata që ishin shpëtuar.” Kisha përbëhej nga ata që ishin shpëtuar (Efesianëve 5:23, 25).

Mendoni për frazën “Zoti i shtonte kishës”. Njerëzit flasin për “hyrjen në kishë”. Mund të hysh në një kishë të krijuar nga njeriu, por nuk mund të hysh vetë në kishën e Zotit. Ndryshimi midis “hyrjes” dhe “të qenit i shtuar” është i rëndësishëm. Kur dikush hyn në një organizatë, kjo është diçka që ai vetë bën. Kur ai i shtohet një organizate, kjo është diçka e bërë ndaj tij. Meqënëse askush nuk mund ta fitojë shpëtimin, asnjë nuk mund të hyjë në trupin e të shpëtuarve, kishën. Përkundrazi, anëtar i kishës së Zotit duhet të shtohet nga Zoti, i cili e shpëton me anë të hirit dhe mëshirës së tij.

Në shumicën e sekteve fetare, të qenit i shpëtuar dhe të bërit anëtar i kishës konsiderohen si dy veprime të veçanta. Kjo nuk është e vërtetë për kishën e Zotit. Ajo që e shpëton dikë e bën atë anëtar të kishës. Ajo që e bën atë anëtar të kishës e shpëton atë. Zoti i shton kishës së tij gjithkënd që është shpëtuar.

Duke u kthyer tek pyetja që po trajtojmë (“Pse të pagëzohemi?”), hidhni një sy te Veprat 2:38, 41 dhe 47. Gjithkush që do të shpëtohet ndeshet me sfida të caktuara. Është sfida e së kaluarës: Si mund të gjejë lehtësim nga faji i mëkateve të kaluara? Është sfida e së tashmes: Ku mund ta gjejë ai çdo ditë fuqinë për të jetuar si kristian? Është sfida e së ardhmes: Ku mund të gjejë ai ndihmë për të jetuar me besnikëri deri në vdekje? Në momentin e pagëzimit, Perëndia i jep atij çdo gjë që nevojitet për t’u ndeshur me këto sfida.

- Sfida e së kaluarës: Atij që pagëzohet i falen mëkatet. Sa e mrekullueshme është ta kesh të hequr barrën e fajit!
- Sfida e së tashmes: Ai merr Frymën e Perëndisë për ta ndihmuar të jetojë çdo ditë. Fryma e Shenjtë është një dhuratë për çdo njeri që pagëzohet, një dhuratë që merret në momentin e pagëzimit. Kjo dhuratë nuk e bën atë që pagëzohet të kryejë mrekulli, por përkundrazi i

jep atij forcën e nevojshme për të jetuar jetën kristiane. (Shiko Romakëve 8, veçanërisht vargjet 13, 26.)⁶

- Sfida e së ardhmes: Ai bëhet automatikisht pjesë e “grupit të ndihmuar” të Zotit, kishës. Pas pagëzimit ai nuk është më i vetëm. Ai ka motra dhe vëllezër në Krisht që e duan dhe do ta ndihmojnë.

Secili prej këtyre tre bekimeve do të ishte një arsye e mjaftueshme për të dëshiruar pagëzimin, por Perëndia i jep që të tre!

KONKLUZION

Në mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (2)”, do të përfundojmë studimin e pyetjes “Pse të pagëzohemi?” dhe do të diskutojmë “Si?” (të pagëzohemi) dhe “Kush?” (duhet të pagëzohet). Për momentin, mendoni për bekimet që Perëndia derdh mbi ata që pagëzohen sipas Shkrimeve. A do donit t’i kishit këto bekime? ❖

¹ Do t’ju jap disa mësim të thjeshta greqisht gjatë këtij studimi. Shpresoj që të mos jetë shumë e vështirë.

² Shumica e atyre që e thonë këtë nuk i pagëzojnë foshnjat. Ata i spërkatin me ujë ose u hedhin ujë atyre në vend që t’i zhysin. Ata e quajnë këtë rit “pagëzim”.

³ Meqënëse ky është një mendim tronditës, ata shpikën një vend për shpirtrat e foshnjave të papagëzuara që nuk është aq i keq sa ferri. Ky vend, tërësisht i panjohur prej Shkrimeve, është quajtur “Limbo”.

⁴ Riti i “krezmimit” është një tjetër rit jobiblik. Doktrinat dhe praktikat jobiblike duket se po shtohen.

⁵ Nganjëherë njerëzit kërkojnë të përsërisin atë që ata e quajnë “lutja e mëkatarit”. Anjë lutje apo koncept i tillë nuk gjendet në Bibël.

⁶ Të themi se Fryma e Shenjtë na ndihmon është njësoj sikur të themi se Perëndia na ndihmon. Në qoftë se çështja e veprave të Frymës të intereson, thuaja personit që të dha këtë botim. Ai do të të ndihmojë të gesh përgjigjet e pyetjeve të tua, por ai mund të dojë të presë derisa ky studim bazë të ketë përfunduar.

KRIJIMI I NJË MARRËDHËNIEJE TË DREJTË ME PERËNDINË

Në Dhjatën e Re, kristianëve që mëkatojnë u thuhet të luten për faljen e këtyre mëkateve (Veprat 8:22). Mëkatarëve jokristianë (Efesianëve 2:12, 19) nuk u është thënë në asnjë rast të luten për faljen e mëkateve. Përkundrazi, u është thënë të pagëzohen për faljen e mëkateve të tyre (Veprat 2:38).